

Appointments

MYSORE PETRO CHEMICALS LIMITED
REQUIRE

following personnel for their
HYDRALIC AMMONIAC PLANT at HALOORU:

1. MECHANICAL ENGINEER

Qualification: Graduate in Mechanical Engineering from a recognised University.
Experience: About 10 years, out of which minimum a senior capacity, in maintenance, repair and erection of Organic Ammonia Plants, High Pressure Boilers and Heat Exchangers.

2. INSTRUMENTATION ENGINEER

Qualification: Graduate in Instrumentation (Electronics Engineering or D.M.I.T. (Instrumentation)) from a recognised University.
Experience: Seven years in senior position, in which around three years in process control, operation, calibration / maintenance of Process Control Instruments, viz. Indicator, Transmitter, Recorder and Recorder for Parameters like Temperature and Pressure, applicable to modern pneumatic and electronic instruments.

THE PREMIER CONSTRUCTION CO. LTD.

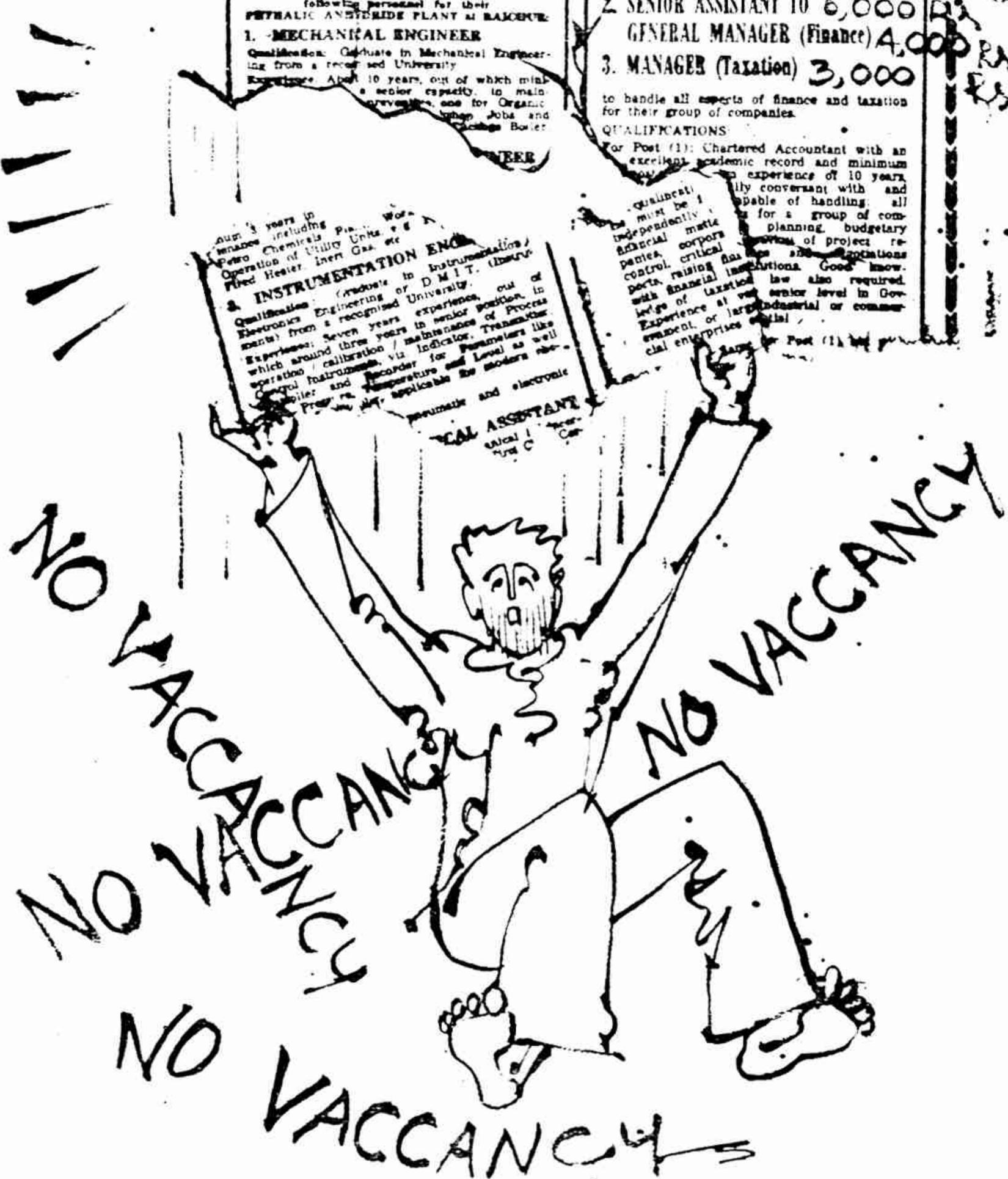
(Wagland Group)
Immediately requires

1. GENERAL MANAGER (Finance) 10,000 RS
2. SENIOR ASSISTANT TO GENERAL MANAGER (Finance) 6,000 RS
3. MANAGER (Taxation) 4,000 RS

to handle all aspects of finance and taxation for their group of companies.

QUALIFICATIONS:

For Post (1): Chartered Accountant with an excellent academic record and minimum experience of 10 years, fully conversant with and capable of handling all aspects of project re-planning, budgetary control, raising finance and negotiations with financial institutions. Good knowledge of taxation law also required. Experience at senior level in Government or large industrial or commercial enterprises essential.

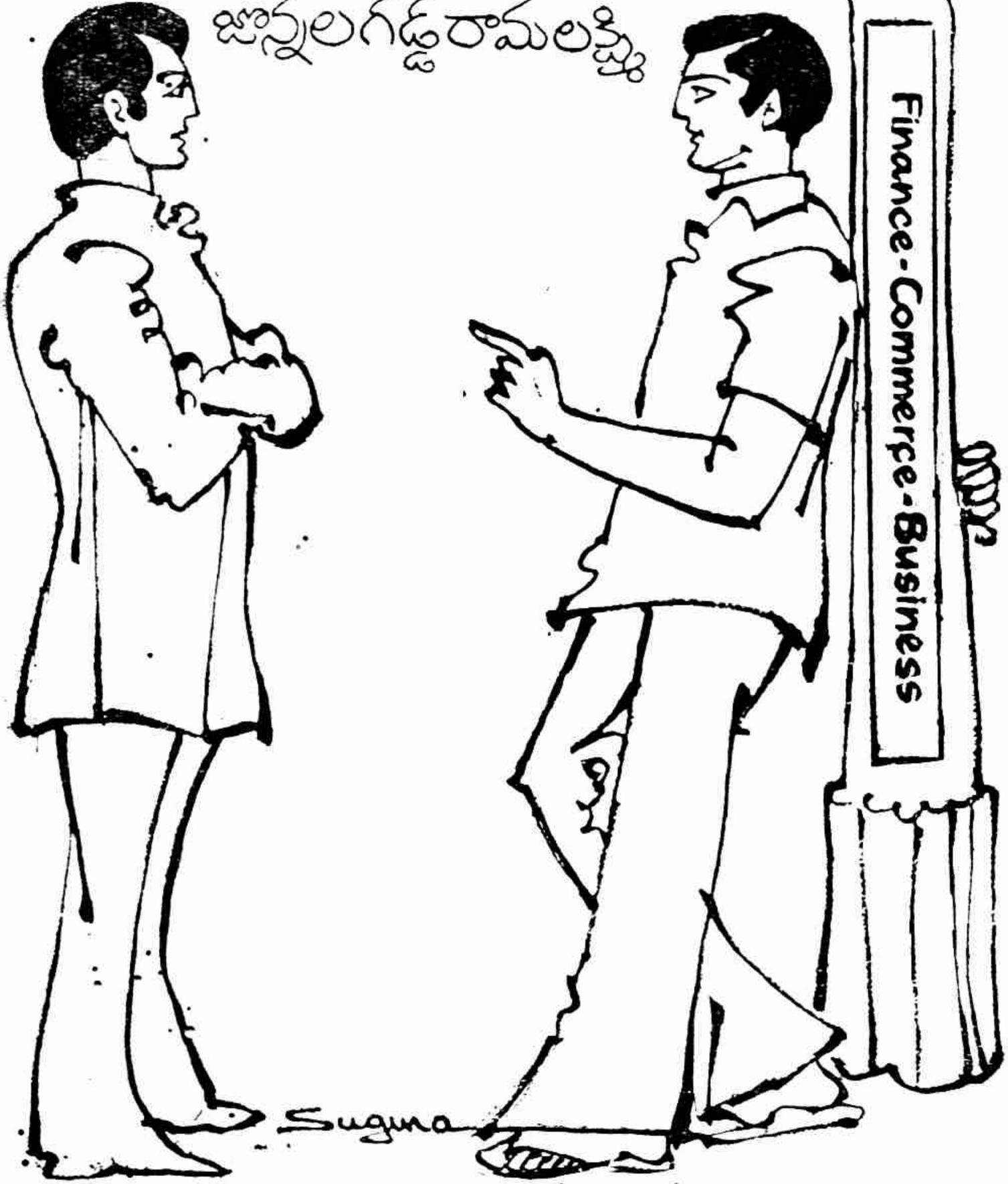

రోజూ పొద్దున్నే కాఫీ తాగి బజార్లో
శంకరావు దగ్గరకు పోవడం
నా అలవాటు. సెంటర్లో లాటరీ
టీకెట్లమ్ముతూంటాడతను. మేమి
ద్వారం విసుగన్నది లేకుండా కబుర్లు

చెప్పుకుంటూంటాం.
నాకు ప్రస్తుతం వేరే పని లేదు.
బియ్యే పరీక్షలు రాశాను. ఇంకా
ఎమ్మే చదువుదామనుకుంటున్నాను
కాబట్టి, పరీక్ష ఫలితాల గురించి

కలలవ్యవహారం

జున్నలగడ్డరామలక్ష్మి

ఎదురు చూడ్డం మినహా వేరే పని లేదు. రోజూ పొద్దున్నే శంకరావు దగ్గరకు రావడమూ - సెంటర్లోకి వచ్చే రకరకాల మనుషులను చూడడమూ - అతనితో అవీ ఇవీ కబుర్లు చెప్పడమూ - నేనుచేసే పని.

శంకరావు నా ఈడు వాడే కాక, కొన్ని క్లాసుల వరకూ నా క్లాస్ మేటు కూడా. అతనికీ నాకూ చాలా విషయాల్లో అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. కొన్ని విషయాల్లో అతనిదే రైటుని నాకు తెలుసు. మరి

కొన్ని విషయాల్లో నేనే రైటని అతనికి తెలుసు. ఆయినా ఒకరి పద్ధతి ఒకరు మార్చుకోము సరి కదా సమర్థించుకుంటూ వాదిస్తాము కూడా. ఆ వాదన తీవ్రంగా ఉండడం వల్ల, ఇద్దరం ఆవేశ పడతాము. ఆ ఆవేశంలో గంటలు క్షణాల్లా గడిచిపోతాయి. విడిపోయే టప్పుడు మళ్ళీ ఇద్దరం మంచి స్నేహితులమే! అందుకే ఎన్ని రోజులు కలుసుకున్నా మాకు బోరు కొట్టడం లేదు. అందుకే భిన్న మనస్తత్వాలమధ్య నున్న ఆకర్షణ, అభిప్రాయాలు కలసిన వారి మధ్యన ఉండదు. ఎదుటి వాడు చెప్పిన ప్రతి దానికి అవునంటూ పోతే, ఆ సంభాషణ ఎంత సేపు రక్తి కడు తుంది? ఎన్ని రోజులు వాళ్ళు కలుసు కోగలుతారు?

శంకరావుకు బియ్యే దాకా చదువుకునే స్తోమతు లేకపోలేదు. కానీ అతను తన చదువును ఎక్కువ కాలం కొనసాగించలేదు. డబ్బును చదువుల మీద వృధా చేయడం ఇష్టం లేదు. వ్యాపారం గురించి అతని బుర్రలో రకరకాల ఊహలు చిన్నప్పట్నీంచీ ఉండేవి. ఓ ఏడాది పాటు రకరకాల వ్యాపారాలు ప్రయత్నించి అఖిరికి లాటరీ టిక్కెట్ల విజనీ సంపాదించాడు.

“నీ కాళ్ళ మీద నీవు నిలబడాలనుకోవడం మంచిదే కానీ, నువ్వు చేస్తున్న వ్యాపారం మంచిది కాదు: కోట్ల జనంలో ఏ ఒక్కడినో వరించే అదృష్టం కోసం-అంధరూ ఎగబడి కష్టపడి సంపాదించిన డబ్బు వృధా చేసుకుంటారు. సామాన్య ప్రజలకు ఒకటి రెండు రూపాయలంటే మాటలు కాదు. రెండు మూడు రోజులకు సరిపడా కూరలు కొనిక్కోవచ్చు” అనే వాణ్ణి నేను. లాటరీలంటే నాకు సదభిప్రాయం లేకపోవడానికి కారణం-నిజంగా సామాన్య ప్రజలు కారు. మా ఇంట్లో నన్ను- శంకరావునూ పోల్చి అప్పుడప్పుడతన్ని పొగుడుతూండడం జరుగు తూంటుంది. నన్ను నేనేలా సమర్థించుకోవాలో తెలియదు. ఎవరైనా దయతల్చి ఉద్యోగమిచ్చే వరకూ నా బ్రతుకు నేను బ్రతక లేను. ఈ నా బలహీనతను కప్పి పుచ్చుకోవడం కోసం, లాటరీల్లో ఉన్న దౌష్ట్యాన్నీ, దుర్మార్గాన్నీ ఎత్తి చూపించడం అలవాటయింది నాకు. ఈ నా అభిప్రాయాలను శంకరావు దగ్గర కూడా అంటూంటాను.

“నేను చేసేది తప్పని నేను అనుకోవడం లేదు. నేను చాలామంది కంటే మెరుగైన

పనే చేస్తున్నాను. కలలు మనిషికి చాలా విలువైనవి. గర్భ దరిద్రుడి క్కూడా రేపన్న ఆశే ప్రాణాలు నిలుపుతుంది. ఆ రేపు గురించి ప్రతి ఒక్కడూ ఎన్నో కలలు కంటాడు. కలలు మంచివీ ఉంటాయి, చెడ్డవీ ఉంటాయి. ఒక్క రూపాయి ఖర్చుతో పది లక్షల రూపాయల గురించి విలువైన కలలు కనవచ్చు. నా లాటరీ టిక్కెట్టు కొనమని నేనెవ్వర్నీ బలవంత పెట్టడం లేదు. ప్రజలు తమంతట తామే వచ్చి టిక్కెట్లు కొనుక్కుంటున్నారు. నిజానికి వాళ్ళు కొనేవి టిక్కెట్లు కాదు-కలలు. వాళ్ళు కొనేవై నా-నేను ఆమ్మేవై నా ఆవే! లక్ష తీయటి కబుర్లు చెప్పినా ఒక్క లాటరీ టిక్కెట్ విజవరాదు” అన్నాడు శంకరావు.

“మనిషి బలహీనతను ఆసరాగా చేసుకుని చేస్తున్న అన్యాయమిది” అన్నాన్నేను చిరాగ్గా.

“అది చాలామంది చేస్తున్నారు. సినిమాల సంగతి తీసుకో-వినోదం పేరుతో ప్రజలను వాళ్ళు కలల్లోకి పంపేస్తున్నారు. ఒకే హీరో వంద మందిని చంపడం, కళ్ళు జిగేల్మనే భవనాల్లో సామాన్యుడు నివసించడం, ముసలి హీరోని వయసు పిల్ల ప్రేమించడం-ఇవన్నీ

ఒకటి, రెండు రూపాయల ఖర్చుతో చూసి కలల ప్రపంచంలోకి వెళుతున్న ప్రజలు, సినిమాలు చూసి పొందుతున్న ప్రయోజనమేముంది? రాజకీయ వాయకులు ప్రజలకు అదే పనిగా వాగానాలు చేసి వాళ్ళను కలల ప్రపంచంలోకి నెట్టి వేసి, తాము పదవి సంపాదించి, వారికి కలలే మిగిల్చి అనుభవాలన్నీ తాము పొందుతున్నారు. ఇన్నెండుకు? చదువు పేరుతో మీరు పెట్టుతున్న పెట్టుబడంతా కలల కోసమే కదా! ఏదో పెద్ద ఉద్యోగం వచ్చేసి నెలకు వేయి సునాయాసంగా సంపాదించడం కోసమే కదా-మీరంతా చదువు కుంటున్నారు? అయితే ఇలా చదువుకున్న ఎంత మందికి ఉద్యోగాలు దొరుకుతాయి?” అన్నాడు.

అతను చదువు మీద దెబ్బతీసే సరికి నాకు కోపం వచ్చింది-“లాటరీ టిక్కెట్ కొన్న ప్రతివాడికీ ఒహామతి రాదు. కానీ చదువుకున్న ప్రతివాడికీ ఎప్పటికో అప్పటికి ఉద్యోగం దొరుకుతుంది” అన్నాను.

“దొరకొచ్చు. కానీ ఒకోసారి పెట్టుబడి కూడా కిట్టదు. ఏదో పెద్ద ఆఫీసరై పోవాలని గదా-ప్రతివాడూ పెద్ద చదువులు చదువుతాడు. ఆఖరి కేచిన్న గుమాస్తాయో అయ్యే వాళ్ళెక్కువ. అందు గురించి

బోలెడు డబ్బు, సమయం వృధా. ఆ డబ్బు ముందుగానే పెట్టుబడి పెట్టి వ్యాపారం చేసుకోవాలన్న బుద్ధి కుర్రాళ్ళకుండడం లేదంటే, అందుక్కారణం రేపు గురించి వాళ్ళు కనే కలలే! ఆ విధంగా చూస్తే నేనమ్మే కలల గురించి అయ్యే ఖర్చు చాలా తక్కువ” అన్నాడు శంకరావు.

నా కుడుకు మోతనం వచ్చింది. ఏమనాలో తెలియక ఉక్రోషంగా-“నువ్వెన్ని చెప్పు-ఈ ఊణాన నాజేబులో నాలుగు రూపాయలున్నాయి. వీటిలో ఒక్కటి కూడా లాటరీ టికెట్ కొనడానికి వుయోగించను” అన్నాను.

“అలా అనేయకు. ఒక్కటంటే ఒక్కటి కెట్ కొనిచూడు- కలల మజా తెలుస్తుంది” అన్నాడు శంకరావు.

అప్పుడే అక్కడికో కుర్రాడు వచ్చాడు. “సార్!” అన్నాడు.

అతనెవరి గురించి వచ్చాడో తెలియక నేనూ, శంకరావు కూడా మాట్లాడలేదు.

“ఇంటర్మీడియేట్ చదువు తున్నానండీ! పరీక్షలవుతున్నాయి. నాపెన్నెక్కడో పడిపోయింది. ఈ పరీక్ష మీదనే నా భవిష్యత్తంతా ఆధారపడి ఉందండీ! ఎవర్నడిగినా

ఇవ్వనంటున్నారండీ! ఇంట్లో డబ్బు లేదండీ! అయినా ఇప్పుడింటికి వెళ్ళి ఆడిగే సమయం కూడా లేదండీ! మీరెవరైనా పెన్ను ఇస్తే...” అనడుగుతున్నాడతను.

మనిషిని చూస్తే విద్యార్థిలాగే ఉన్నాడు. ముఖం చూస్తే జాలి పుడుతుంది. అప్రయత్నంగా నా చేయి జేబు మీదకు వెళ్ళింది. జేబులో పెన్ను లేదు. నిట్టూర్చాను. పెన్ను జేబులో వేసుకు తిరిగే అలవాటు నాకు లేదు. శంకరావు కేపీ చూశాను. అతని దగ్గర ఒక బాల్ పెన్నూ మామూలు పెన్నూ కూడా ఉన్నాయి. కానీ అతను ఆ కుర్రాణ్ణి విడిచి పారేశాడు. పెన్ను ఇవ్వనని చెప్పాడు.

“పరీక్ష కెళ్ళేటప్పుడు పెన్ను జాగ్రత్త చేసుకోలేని నువ్వు పరీక్ష రాసి మాత్రం ఏం లాభం?” అంటూ ఆ కుర్రాణ్ణి హేళన కూడా చేశాడు శంకరావు.

ఆ కుర్రాడు జాలిగొలిపేలా తన దీన గాధను చెప్పుకున్నాడు. అతని చదువుకూ, కుటుంబానికీ ఎలా ముడిపడి ఉందో కూడా వివరించాడు. అతనికి అన్నింటికంటే ముఖ్యంగా ఎంతో ధైర్యం లేదు.

అతని మీద నాకు జాలి కలిగి,

జేబులోంచి రెండ్రూపాయలు తీసి,
 “వెళ్ళి ఎక్కడైనా పెన్ను
 కొనుక్కో” అన్నాను. ఆ కుర్రాడి
 కళ్ళు మెరిశాయి. అతను నా
 అడ్డను తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

“ఏమిటి నువ్వు చేసిన పని? ఆ
 కుర్రాణ్ణి కలల ప్రపంచంలోకి
 పంపించడమే కదా! ఈ ఇంటర్మీడి
 యేట్ పరీక్షలు రాస్తేనే అతని
 కష్టాలన్నీ తీరిపోతాయా?” అన్నాడు
 శంకరావు.

“శంకరావు! నీకూ నాకూ ఓ
 తేడా ఉంది. ప్రజలకు కలలు
 అమ్ముతున్న నీకు, వారికి కలల
 అవసరం కనపడేలా చేయడం

ముఖ్యమనుకుంటాను. నేనిప్పుడు
 చేసినది కలల వ్యాపారం కాదు.
 రెండు రూపాయల ఖర్చుతో ఒక
 మనిషి జీవితకాలపు కలలు నశనం
 కాకుండా ఆపాను. ఆ విధంగా నీ
 వ్యాపారానికి అద్దు వచ్చానేమో
 తెలియదు.”

నేనన్న మాటల్లో శంకరావుకి
 తన లోపం కూడా అర్థమయిందను
 కుంటాను - అతను కాస్త సిగ్గు
 పడ్డాడు.

అప్పుడప్పుడు నాది కూడా పై
 చేయి అవుతోంది కాబట్టే
 శంకరావుతో నేను రోజూ కాల
 క్షేపం చేయగలుగుతున్నాను. *

విజయ

చందా వివరాలు

సంవత్సర చందా	36 రూ॥
అర్ధసంవత్సర చందా	18 రూ॥
విడి ప్రతి	3రూ॥